

Arrest

nr. 160 083 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2015 met referentienummer 55990.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Leninogorsk geboren maar was woonachtig in Grozny. Omwille van het feit dat u uw zoon, M. S. (...) (ov X) enkele malen door de Russische autoriteiten werd vastgehouden tijdens verscheidene zuiveringsacties, vluchtte hij in 2003 naar België. Het Commissariaat-generaal besloot tot een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, in beroep

werd door de Raad het statuut van vluchteling toegekend. Na zijn vertrek bleven agenten vragen waar uw zoon zich bevond maar haalde hieromtrent verder geen problemen aan. In 2008 bezocht u uw zoon in België maar keerde nadien terug naar Tsjetsjenië. U ontmoette ook uw zoon als jullie in Kiev afspraken. In 2010 kwam uw zoon u in Tsjetsjenië bezoeken maar vertrok na amper 3 uren terug met behulp van kennissen. In 2014 werd u meegenomen door agenten en naar Urus Martan gebracht. Gedurende 3 uur werd u ondervraagd over uw zoon en over de vrouwen die u bezochten voor de behandeling van hun baby. U had gehoord dat 2 jongeren die broers waren van vroegere klasgenoten van uw zoon waren opgepakt en vermoedde dat hun arrestatie iets zou kunnen te maken hebben met het feit dat u werd meegenomen. Hierna besloot u uw zoon na te reizen. Hij regelde de reis voor u en u vertrok in november 2014 en kwam in december 2014 in België aan. U vroeger er op 03/12/2014 asiel aan. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, een bewijs van gezinssamenstelling, de Belgische identiteitskaart van uw zoon en een attest dat uw woning tijdens de oorlog beschadigd werd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land ontvlucht te zijn naar aanleiding van de ondervraging in 2014 omwille van uw zoon. Hij had in 2003 omwille van problemen met de Russische autoriteiten het land had verlaten. Echter slaagde u er niet in een gegronde voor vervolging aannemelijk te maken zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Zo dient te worden gesteld dat uw zoon reeds in 2003 uw land van herkomst heeft verlaten en u geen weet heeft van enige officiële beschuldiging tegen hem. Uw gedrag sinds zijn vertrek wijst evenmin op een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zo blijkt dat ondanks het vertrek van uw zoon in 2003 en het feit dat de politie sindsdien doorlopend navraag naar hem deed u niettemin tot 2014 op uw woonplaats in Grozny bleef wonen. Bovendien reisde u in 2008 naar België om uw zoon te bezoeken, maar keerde niettemin terug naar Grozny wat dan ook geenszins wijst op enige vrees voor vervolging, althans niet tot de ondervraging in 2014 (CGVS p7). Evenemin blijkt uit uw relaas dat u sinds zijn vertrek in 2003 problemen hebt gekend omwille van uw zoon. U werd enkel ondervraagd naar de verblijfplaats van uw zoon.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in 2014 werd meegenomen en gedurende enkele uren door de politie werd ondervraagd. Gevraagd waarom de autoriteiten tot 2014 (11 jaar na het vertrek van uw zoon) hebben gewacht om u mee te nemen en te ondervragen, kon u dit niet zeggen. U stelde wel dat het misschien te maken had met 2 jongens die waren opgepakt en broers betroffen van vroegere klasgenoten van uw zoon (CGVS p.4-5). Echter slaagde u er niet in een concrete link tussen uw ondervraging en hun aanhouding maken. Zo waren beiden bij het vertrek van uw zoon nog kinderen waardoor zij uw zoon amper of niet kenden (CGVS p.4). Voorts had u er geen idee van waarom zij werden opgepakt noch of zij officieel werden beschuldigd (CGVS p.3-4). Tijdens uw ondervraging kreeg u voorts geen enkele vraag over hen. Bijgevolg kan er dan ook geen enkele link kan worden gemaakt tussen uw ondervraging en hun arrestatie (CGVS p.6, 8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat deze ondervraging, 11 jaar na het vertrek van uw zoon en schijnbaar zonder enige aanleiding, oppervlakkig was waarin de zij zich beperkten tot zeer algemene vragen over uw zoon (waar is hij, wanneer komt hij terug, wat zegt hij, hoeveel krijgt u van hem) en over moeders die u bezochten voor een behandeling van hun baby. Tijdens de hele ondervraging werd geen enkele naam genoemd en na 3 uur werd u, zonder noemenswaardige incidenten (behalve dat u geen geld kreeg voor een terugrit naar Grozny), vrijgelaten (CGVS p.6). U kon de ondervraging ook slechts bij benadering situeren, u situeerde het 2-3 maanden voor uw vertrek, u kon zeggen in welke maand, noch of dit voor of na 'Uraza Bayram'

(einde van de ramadan en de enige feestdag die u viert) plaatsvond. Opmerkelijk is ook dat u na deze ondervraging nog 2-3 maanden thuis verbleef. Al deze vaststellingen wijzen alleszins niet op een manifeste impact in hoofde en wijzen er niet op dat deze ondervraging in uw hoofde een grote vrees voor vervolging teweegbracht (CGVS p.3-5, 9). Ook is er geen sprake van een gegronde objectieve vrees, aangezien in de daaropvolgende maanden en voor uw vertrek de autoriteiten niet meer langsgesproken zijn voor vragen met betrekking tot uw zoon, noch had u sindsdien indicaties dat hij werd gezocht. Enkel de wijkagent kwam langs met de vraag waarom u werd meegenomen (CGVS p.8).

Gezien u nog 11 jaar na het vertrek van uw zoon in Grozny woonde, gezien u in 2008 na een bezoek bij hem vanuit België naar Grozny terugkeerde, gezien u gedurende deze ganse periode geen enkel ernstig feit of incident kan aanhalen wat voldoende indicatief kan zijn voor een toekomstige vervolging, gezien de ondervragingen zich enkel beperkten tot het feit dat er navraag naar uw zoon werd gedaan, gezien u 2014 gedurende enkele uren (zeer) algemene vragen over uw zoon en over het bezoek van enkele vrouwen die in behandeling voor hun baby bij u kwamen kreeg zonder hierbij enige context of (aannemelijke) aanleiding te geven, gezien u na deze ondervraging nog een aantal maanden thuis verbleef, en gezien de ondervraging geen gevolg heeft gekregen in hoofde van de autoriteiten, slaagt u er niet in een gegronde vrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort, een bewijs van gezinssamenstelling en de Belgische identiteitskaart van uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens en tonen aan dat u de moeder bent van M. S. (...) wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het attest dat uw woning tijdens de oorlog beschadigd werd geeft dit aan maar geeft verder geen informatie over de ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielaanvraag herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.3. Verder beperkt verzoekende partij haar verweer tot de loutere bemerking dat de motieven van verwerende partij niet voldoende zijn om te kunnen zeggen dat er in haren hoofde geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade is.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in het loutere tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing op concrete wijze te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing teniet te doen.

2.2.4. Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat door verwerende partij geen voldoende onderzoek werd verricht naar haar situatie bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet aanduidt welke elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen of welk onderzoek *in concreto* had moeten worden gevoerd waardoor verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT